



WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący)
SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)
SSN Zbigniew Puskarski

Protokolant Katarzyna Gajewska

w sprawie **Ł. S.**
skazanego z art. 202 § 4 a k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 kwietnia 2024 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.
kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego
wniesionej na niekorzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach
z dnia 21 marca 2023 r., sygn. akt II K 93/23,

**uchyla zaskarżony wyrok w części, w jakiej nie zawiera on
obligatoryjnego rozstrzygnięcia o środku karnym unormowanym
w art. 41§1a k.k. zdanie drugie i sprawę w tym zakresie przekazuje
do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kielcach.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 21 marca 2023r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 93/23, Ł. S. został uznany za winnego tego, że:

- w dniu 27 kwietnia 2018r. w K., użytkując skrzynkę poczty elektronicznej [...] posiadał dostęp do treści pornograficznych z udziałem nieustalonych osób małoletnich w formie plików komputerowych znajdujących się na wymienionej skrzynce w postaci 96 fotografii, które uprzednio wysyłał i otrzymywał za pośrednictwem sieci internetowej od różnych nieustalonych osób posługujących się wyszczególnionymi w treści orzeczenia kontami poczty elektronicznej,

tj. przestępstwa z art. 202§4a k.k.,

za które, na podstawie art. 202§4a k.k. w zw. z art. 37a k.k. w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej ustawą z 19 czerwca 2020r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 w zw. z art. 4§1 k.k. oraz na podstawie art. 33§1 i 3 k.k., wymierzono mu karę 400 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Powyższe orzeczenie nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron i uprawomocniło się z dniem 29 marca 2023r. (k. 24).

Obecnie kasację od powyższego wyroku, w części niezawierającej obligatoryjnego rozstrzygnięcia o środku karnym z art. 41§1a k.k., na niekorzyść Ł. S., wywiódł Prokurator Generalny, zarzucając w niej rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 41§1a zd. drugie k.k., polegające na zaniechaniu orzeczenia wobec skazanego, jako sprawcy, któremu przypisano odpowiedzialność karną za występki z art. 202§4a k.k., środka karnego w postaci zakazu zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów lub działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi, w sytuacji gdy z treści art. 41§1a zd. drugie k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 września 2023r., a po tej dacie - z treści art. 41§1a pkt 2 k.k.) wynika, że w razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego orzeczenie tego środka karnego na czas określony albo dożywotnio jest obligatoryjne.

Stawiając tak sformułowany zarzut, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Kielcach do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna w stopniu wymaganym przez art. 535§5 k.p.k., bowiem zaskarżone orzeczenie zapadło z rażącą obrazą art. 41§1a k.k.

Przepis ten, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 2017r. do dnia 30 września 2023r. (a zatem zarówno w dacie czynu jak i w momencie orzekania przez Sąd I instancji), w zdaniu

drugim nakazywał Sądowi orzeczenie wobec sprawcy czynu przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego przynajmniej jednego z wymienionych tam zakazów podejmowania aktywności umożliwiającej kontakt z małoletnimi. Aktualnie, od dnia 1 października 2023r., na skutek wejścia w życia ustawy nowelizującej z dnia 7 lipca 2022r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2022r., poz. 2600), tożsamy obowiązek przewiduje art. 41§1a k.k. w pkt 2 (orzeczenie tego środka karnego ma zatem nadal charakter obligatoryjny).

W przedmiotowej sprawie Ł. S. przypisano czyn polegający na posiadaniu dostępu do treści pornograficznych z udziałem osób małoletnich, wypełniający znamiona art. 202§4 k.k., który spełnia kryteria określone w art. 41§1a k.k. Pomimo to Sąd Rejonowy nie zastosował się do dyspozycji tego przepisu i nie orzekł wobec skazanego stosownego środka karnego.

Wobec naruszenia przepisu mającego charakter obligatoryjny, należy przyjąć, że uchybienie Sądu miało charakter rażący i w sposób istotny wpłynęło na treść wydanego w sprawie wyroku.

Tym samym zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego należało uchylić w części, w jakiej nie zawiera rozstrzygnięcia o środku karnym przewidzianym w art. 41§1a k.k., jako nieodpowiadający obowiązującym przepisom prawa materialnego.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien rozstrzygnąć ją w przekazanym mu zakresie, dostrzegając treść art. 41§1a k.k.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Jerzy Grubba

Piotr Mirek

Zbigniew Puskarski

[PGW]

[ał]